



PAUL VAN LOON

MONSTERHAAI



Tekeningen Hugo van Look



Leopold / Amsterdam



1. DJOWS

‘Hier zwemt ’s nachts met volle maan een grote, witte haai,’ zegt Noura.

Ze schuift haar zonnebril omhoog op haar voorhoofd.

‘Iedereen heeft het erover.

Een monsterhaai is het.

Een menseneter.

Hij is wel tien meter lang.’

‘Echt?’

Een monsterhaai hier op dit mooie tropische eiland?’ zegt Dolfje.

Noura knikt en strekt haar armen uit.

‘Zijn bek is zo groot!

Daar gaan wel vier Leo’s in.

Djows, noemen ze hem.’

‘Djows?’ zegt Dolfje.

Noura knikt.

‘Net als in die hele enge film over een grote witte haai.

Vraag maar aan pa of ma.

Zij hebben die film vast wel gezien.’

Dolfje kijkt naar haar over de rand van zijn zonnebril.

‘Ik geloof er niets van, Noura.

Dat is vast een verzinsel.’



Hij gaat rechtop zitten en kijkt naar de blauwe zee.

Een pelikaan zeilt hoog door de lucht.

‘Malmok’ noemen ze hem hier in de taal van het eiland.

Hij landt op een rots die uit de zee steekt, waar nog meer pelikanen op zitten.

De zee is best woest vandaag.

Golven rollen op het strand.

Ze lijken boos en komen steeds dichterbij.

Bijna tot Dolfjes voeten.

Het water hapt naar zijn tenen.

Snel trekt Dolfje zijn knieën op.


Dan stroomt het water weer terug naar de zee.

Het strand heet ‘De Haaibaai’.

Een klein strand onder een hoge rotspunt die uitsteekt over de zee.

Het eiland heet Bleiland.

Het is één vrolijk, blij eiland.



Het is er prachtig.
Zon.
Palmbomen.
Wit zandstrand.
De lucht is knalblauw.
De mensen zijn bruin en blij.
'Kijk dan daar!' roept Noura en ze wijst naar de zee.
'Waar?' zegt Dolfje.
Iets groots en wits beweegt in het water.
Dolfje ziet een glanzende witte rug die even boven het water uit komt.
Hij springt overeind.
'De grote witte haai!
Djows!
Gauw, Noura.
Weg van hier.'
Noura kijkt naar de zee die steeds dichterbij komt en naar de glimmende witte rug.
'Dat kan toch niet,' zegt ze verbaasd.
'Djows komt alleen 's nachts, dacht ik.
Tenminste, dat zeggen ze.
En dus...'
'Kom mee!' roept Dolfje.



Hij pakt Noura's arm en sleurt haar mee.
Net op tijd!
De golven slaan op het strand met witte
schuimkoppen.
Ze kruipen verder en verder.
Dolfje en Noura staan ver genoeg naar achteren.
De golven kunnen niet bij hen komen.
Dolfje voelt zijn hart kloppen in zijn borstkas.
Noura knijpt in zijn hand.
Langzaam trekt het water zich weer terug, de zee
in.
Maar op het strand blijft iets achter.
Daar ligt een grote witte...

